

Kenti kendime

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Sizin, diyor, "umutlarınızı yitirdiğiniz yerde ben kuşkularımı buldum." Yaşlanmanın, insana yeniden kuşku duymayı öğretmek

gibi bir yararı var. Gençlik umutla umutsuzluk arasında kesin bir tercihte bulunma çağıdır. O nedenle bu kenti seveceksiniz. Çünkü, belli, ne aradığınızı değil, neyi aramadığınızı biliyorsunuz.

"Kitaplarla" diyor, yaşamınızı özdeşleştirmişsiniz. Kimileri öyle, "yaşamıyor, okuyorlar!" Ama, kitaplar insanın görünen yüzüdür. Siz hiç kendi bilmediği şeyi anlatabilen, kendi bilincinin sınırları dışında bir şey yazabilen kimseyi gördünüz mü? Siz hiç rüyasında kendisiyle sevişen birisine rastladınız mı?

Demek, diyor, siyasetle ilgileniyorsunuz. Oysa, "bu dünyada yanlışlar yapılır. Dünyayı ele geçirdiğiniz zaman yanlışlar da sizin olur." Bunu hiç düşündünüz mü? Bu dünya artık ele geçirme isteği uyandırmayacak kadar yanlışlara battı.

Lezzetlerle, diyor hem de böylesine ayrıntılı bir biçimde uğraşmayı bırakın. İnsan, sıradan olmasını da bilmelidir. Lezzetlerin dünyasında kendisini yitirenlerin varacakları en son yer, sandıklarının aksine, şehvete duydukları tiksinti olacaktır. Çünkü, şehvet bir başkasını da isteyebilmektir. Oysa onlar yalnızca kendilerine tutsaktır.

Benimle, diyor, yatmayacak kadar mağrursunuz. Biliyorum, güzelim; ama güzelliğim de sizi aldatamayacak. Bunu, konuşmayan, sakın dudaklarınız söylüyor. O zaman ben de bir intikam alacağım: Dikkat edin, çevrenize baktığınız zaman bile baktığınız tek yer içiniz.

O, diyor, hep hasta yazardan bu yana, insanlar kokuların ve belleğin vazgeçilmezliğini biliyor, ama yanılıyorlar. Bellek, aslında geçmiş için değildir, gelecek için vardır. İnsan, belleğinin içinde yaşayamaz, ama belleğini kullanarak sürdürebilir yaşantısını. O nedenle anılarınızı biriktirmeyin. Bunu bir kez kendinize söylediniz mi, bilinciniz artık yalnızca "kullanacağı" şeyleri anımsayacaktır. Hem, öylelikle insandan insana, çağdan çağa daha rahat geçebilirsiniz.

Artık, diyor, zamanı geldi, ayrılmalıyız. "Yeterince görüldü... Bütün kılıklara girdi gizli görüntü... Kentin uğultuları, akşamleyin ve güneşte ve her zaman. Yeterince yaşandı. Yaşamın durakları... Yola çıkış, yeni sevgi ve yeni görüntüler içinde."

Örneğin, diyor, "kendini uyuyan bir kent gibi düşün... Sessizce oturup sürüp giden, kendi kendine yol alan süreçleri duyabilirsin; istem, istek, istenç, bilgi, tutku. Yani bir kırkayağın milyonlarca bacağını düşün, bir de bacaklarla birlikte sürünmekten başka bir şey yapamayan gövdeyi. İnsan bu deneyim alanlarının hepsini dolaşmaya çalışırken tükenip gidiyor. Biz yazarlar asla özgür değiliz. Gün ağarmış olsaydı bunu daha iyi açıklayabilirdim sana..."

Ortalık kararıyor. Günün ışıkları sönmek üzere. Yüzler gitgide seçilmez oluyor. Gece başlayacak. Sular renk değiştiriyor. Nehir yükseldi. Havadaki kokular koyulaşiyor. Sokaklar boşaldı. "Sonunda geldi uzun bir günün sonu..."

Artık her şeyi anlıyorum ama gene de hep içimde yinlenen o sorunun yanıtını veremem: "Kaybettikten sonra bulduğumuz şey. Nedir o bil! Nedir o bil!..."

İyi ki hepimiz buradasınız... Siz, "sevgili çocuk!" Verlaine o "amor fati"de kim bilir kaçınıcı kez affetti... Siz bir "şeytan"sınız! Her yerde siz varsınız ve ne kadar bitmezsiniz Willam Shakespeare... Sait Faik, bakın, tıpkı Omony Meydanı'ndaki gibi burada da akşam oluyor... Mister Durrell sizi yeniden Türkiye'ye bekliyoruz; bu defa "açıkça" gelin... Papaz Ece iyi misiniz? "Melanet'i dört gözle bekliyoruz... Biz sizi görüyoruz Borges, tıpkı sizin bizi hem de görünmeyen hallerimizle birlikte gördüğünüz gibi... Attila ağabey, hep, her zaman bir yerlerdesiniz... Yoldaş Marx, niçin öyle küskün gibi duruyorsunuz; hiç gerek yok!.. Pardon Mösyö Proust, Yakup Kadri Bey'i gördünüz mü.. Schnabel, izler dursa da eski resminizi sanki yadsıyorsunuz... Clemente, siz de galiba yaşılanıyorsunuz, eski uçarılığınız pek yok... Sandel ne kadar zor zamanlardan geçmişsiniz; fotoğraflarınız tanık... Gorsz, size her zaman hayranlık duydum...

Biliyorum, adınız anılmasını isterdiniz Beckett usta, ama korkmayın, anmakla yalnızlığınızı sadece çoğaltıyorum.